

TEMMUZ KABUĞU

DOĞUKAN
İŞLER

ÇİZER:
ZEYNEP
MACİT

Her yaz olduğu gibi bu yaz tatilinde de düştük yollara. Temmuz ayı gelmişti. Dünyanın dört bir yanından insanlar tatil için Antalya'ya akın ederken biz tam tersini yapıyorduk; şehirden ayrılıyorduk.

Gerçi çok uzağa değil, Mersin'in Antalya'ya komşu olan ilçesi Anamur'a gidiyorduk bu sefer. Babamın memleketine yani. Halamın, eniştemin ve iki yeğenimin yanına... Aslında yolculuğumuz çok keyifliydi. Akdeniz'e paralel, dev bir yılan gibi kıvrılıp giden yollarda ilerliyorduk. Arabada hep bir ağızdan şarkılar söylüyorduk. *Ama ben biraz sıkılmıştım.* Çünkü her yaz bir yerlere gidiyor-

duk ve arkadaşlarımdan uzak kalıyordum. Bari bu sefer Antalya'da kalsaydık ne olurdu ki? Ama annem de babam da hep aynı şeyi söylemişlerdi:

"Halan seni çok özlemiş..." *(Ee, o zaman kendi gelsin beni görmeye!)*

"Yeğenlerinle güzel vakit geçirmek istemez misin?" *(İsterim ama onlar daha bebek! Hem geçen seneye kadar yoktular bile!)*

"Buranın sahili daha güzel, daha sakın, az insan var..." *(Sorun da bu işte: Arkadaşım yok burada, kimse yok oynayacak!)*

Tabii buna da bir cevabı vardı bizimkilerin... Anamur'da da birlikte oyun oynayabileceğim bir sürü çocuk vardı. Onlara göre oradaki çocuklarla tanışıp arkadaş olabilir, onlarla hemen kaynaşabilirdim.

Ama öyle kolay olmuyordu işte... Yeni tanıştığım kişilerle arkadaş olma konusunda hiç iyi değildim. Herkesle arkadaş olmak, hele ki yabancı olduğun insanlarla samimiyet kurmak bence dünyanın en zor işiydi!

Konu buraya gelince, ilk defa beni şaşırtan bir şey oldu: **BABAM BANA DÖNDÜ, YÜZÜ BİR ANLIĞINA DEĞİŞTİ.** Daha önce hiç görmediğim, uzaklara dalmış gibi bir hâli vardı. Sonra konuştu: "Haklısın oğlum, sen de haklısın..."

İNANAMIYORDUM, YOKSA YANLIŞ MI DUYMUŞTUM? Kulaklarımı ellerimle kapatıp açtım, parmak uçlarımı kulaklarıma sokup çıkardım...

"Anlamadım baba... Bir daha söyler misin?"

"Haklısın yavrum, arkadaşlık öyle kolay kurulan bir şey değil. Herkes, herkesle arkadaş olamaz..." dedi babam yeniden. Arabayı annem kullanıyor, babam da yan koltuğunda oturmuş dışarıyı seyrediyordu.

Bu sefer dikkatle dinlemiştim ve evet, doğrudu: **HAK BENİMDİ! ZAFER BENİMDİ! YAŞASINI!** Tam bu sevinçle oturduğum yerde zıplayacak, bana verilen bu hakkı kullanıp "Hemen Antalya'ya geri dönelim!" diyecektim ki... Babam benden önce davranıp anneme durmasını rica etti.

ALLAH'IMI BU BİR RÜYA MIYDI YOKSA?

Gerçekten de durup geri dönecek, ver elini Antalya mı yapacaktık? Yoksa bu sıcak ve virajlı yollar yüzünden her şeyi yanlış mı anlıyordum?

**"DUR HAYATIM ŞU İLERİDE... BİRAZ MUZ ALALIM DA YİYELİM, ANAMUR YOLUNDA OL-
DUĞUMUZU ANLAYALIM."**

Ne? Muz mu? Ne kadar da ilginç... Anamur'a, **"MUZUN BAŞKENTİ"**ne giderken, yolda durup

muz almak! Sanırım bu babamdan başkasının aklına gelmezdi! Çok şaşırtıcı, çok sürprizli!

Annem hiç ikiletmeden, hemen arabayı sağa çekti. Yol boyunca onlarca kez karşımıza çıkan muz satıcılarının birinden bir kilo muz aldı babam. Hatta dayanamadı, sürekli yaptığı o kelime şakalarından birini yaptı muz satan amcaya:

"OğluMUZ çok istedi, yoluMUZ da daha var, yeriz dedik şöyle bir kilo MUZ, gerçi var epeyce kiloMUZ ama biz Anamur'un MUZuna hiç doyMUUZ..."

Tabii her MUZ değişinde de elindeki poşeti kaldırıp muzı göstermeyi, diğer taraftan da gözleriyle tezgâhta duran muzları işaret etmeyi ihmal etmedi! Babam elinde bir poşet muzla arabaya bindikten sonra, annem arabayı tekrar çalıştırdı ve yolumuza devam ettik. Geri dönüşün olmayacağını artık anlamıştım... Ben de konuşmayı bırakıp **UMUZSUZCA...** Aman! Umutsuzca oturup dışarıyı seyretmeye koyuldum.

"Madem daha var yoluMUZ, biz de yiyelim o zaman birer MUZ, değil mi oğluMUZ?"

Of! Babamın bu kötü şakalarına, annem de katılmıştı şimdi... Babamınkiler kadar başarılı olmasa da biraz güldüm.

"TABİİ CANIM BENİM, HEMEN VERİYORUMUZ!"

Babam da son MUZ şakasını yaptıktan sonra, önce bana bir tane muz uzattı, sonra da annem için bir tane muzı soymaya başladı. Ama dikkat ettim de farklı soyuyordu muzı... Sapının olduğu taraftan değil, altından soymaya başlamıştı. Bu ilk defa dikkatimi çekmişti. Gerçekten de hep böyle mi soyuyordu babam muzı?

"BABA, MUZ ÖYLE Mİ SOYULUR? SAPINDAN ÇEKİP SOYMAYA BAŞLAMAYACAK MISIN?" diye sordum. Mesela ben, elimdeki muzı tam da o şekilde soymuştum.

"Aaa!" dedi babam, gülerek. "Muzu en çok seven maymunlar, böyle soyarlar. Sonra da muzun sapını tutup öyle yerler."

Gerçekten öyle soydu muzı ve sapından tutarak anneme uzattı. Sanki muzun özel bir tutamacı olmuştu. Çok zekice! Anneme baktım, o da hiç yadırgamamıştı babamın muzı böyle soymasını. Bir eli direksiyonda, sapından tuttuğu muzı şapur şapur yemeye başlamıştı bile!

Babam, bu sefer kendisi için yeni bir muz soyuyordu. Yine muzı sapından tutup, bana göre ters yerinden soymaya başlamıştı.

"Ben bu soyma ve yeme biçimini, bir maymundan öğrendim."

Ne? Maymundan mı? Allah Allah... Bu da babamın garip şakalarından biriydi galiba! Ama ne kendisi gülmüştü buna ne de annem... Benim mi gülmem gerekiyordu yoksa? Ben ne gülmüş ne de başka bir tepki vermiştim. Sessizce muzumu yemeye devam ediyordum. Ama babam, gayet ciddi bir yüz ifadesiyle arkasına dönüp bana baktı.

"Ne o? İnanmadın mı yoksa, bir maymundan bunu öğrendiğime? Gerçi maymun diyorum ama onun bir adı var: TemMUZ!" Yok yok... Babam bu